

[Petra Petersen.]

Jeg vil gerne stille dette tillægsspørgsmål til ministeren: har det pågældende firma ved henvendelse til boligministeriet fået boligministeriets tilsagn om, at installation af køleskabe kan betragtes som lovlig efter § 112?

Boligministeren (Carl P. Jensen): Mig bekendt har der ikke foreligget en sådan henvendelse; men en sådan henvendelse skulle for så vidt heller ikke besvares af boligministeriet. Spørgsmålet må afgøres i de enkelte konkrete tilfælde, og det er det stedlige huslejenævn, der træffer den endelige afgørelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lannung* til boligministeren:

„Vil boligministeren overveje betimeligheden af, at der i almindelighed tilsikres lejerne i større udlejningsejendomme en forkøbsret ved salg af sådanne ejendomme?“

Lannung: Mit spørgsmål motiverer vel i høj grad sig selv; men jeg skal fremhæve, at efter min mening er det meget naturligt, at lejerne, når en ejer ønsker at sælge en større udlejningsejendom, f. eks. en større beboelsesejendom, får en chance for i fællesskab som andelseje at erhverve denne ejendom, hvis de måtte ønske det. Mange af dem har måske boet der længe og vil meget nødig derfra.

Under de friere forhold på boligmarkedet, der nu tilstræbes, er det virkeligt sikre at have sin lejlighed som andelslejlighed. Noget lignende og ikke mindre betydningsfuldt gør sig gældende for tilsvarende ejendomme, der er udlejet til forretningsdrivende. Her kan lejerne også have den allerstørste interesse i på andelsbasis at sikre deres lejemål: forretningslokale, butik eller kontor.

Sælgernes interesser bliver jo på ingen måde gået for nær, idet forkøbsretten jo forudsætter, at lejerne skal udrede samme pris og udbetaling og i det hele indgå på samme vilkår, som sælgeren kan opnå til anden side. Vi har jo noget af en parallel hertil i statshusmandslovens § 8, der giver

forkøbsret til landejendomme, hvis grundbeløb udgør godt et halvt hundrede tusind kroner. Forskellen er den, at det dér er staten, der får forkøbsretten, medens det her er en gruppe af lejere.

Det er klart, at man også om lejernes forkøbsret kan bestemme, at den kun skal gælde for ejendomme af en vis størrelse og ikke skal gælde ved arv eller anden overdragelse til nære slægtinge eller lignende. Man kan her indføre undtagelsesbestemmelser, hvis man vil, i hovedsagen på linje med den lige nævnte lovs regler. Personlig anser jeg andelsejet for en meget værdifuld besiddelsesform. Det er både sagligt og psykologisk godt, da man som andelshaver og medejer har den rette interesse i god behandling, vedligeholdelse og forbedring af det lejede, og der ligger en særlig tilfredsstillelse i, at man selv ejer sin lejlighed og ikke mere eller mindre vilkårligt kan sættes ud. Alt dette er også samfundsmæssigt og samfundsøkonomisk af det gode.

Jeg håber selvfølgelig, at alle vil kunne tiltræde denne reform, men da der jo erfaringsmæssigt visse steder er en tilbøjelighed til at karakterisere politiske reformer, man ikke ved første øjekast kan lide, som socialisering, vil jeg gerne for en sikkerheds skyld fremhæve, at andelstanken, tilvejebringelse af andelseje med hensyn til boliger og forretningslokaler, er lige det modsatte af socialisering, ja, på længere sigt vil være den bedste garanti derimod. Gennem andelsejet spreder man ejendomsretten, giver flere og flere andel i ejendomsretten, med andre ord, udvider man ejernes kreds. Det er derfor, man i den engelske liberalisme taler om og går ind for „popular ownership“ i modsætning til „public ownership“, altså folkeligt eje i modsætning til offentligt eje.

Jeg må måske til slut minde om, at boligstøttelovens § 38 jo netop giver hjemmel til støtte — gennem lån — til lejere, der vil erhverve en ejendom som andelseje, så en sådan forkøbsret er for så vidt en naturlig videreførelse.

Boligministeren (Carl P. Jensen): Der har i de seneste år netop som følge af den ændring af boligstøtteloven, det ærede medlem omtalte, været en stigende interesse blandt lejerne af private beboelsesejen-